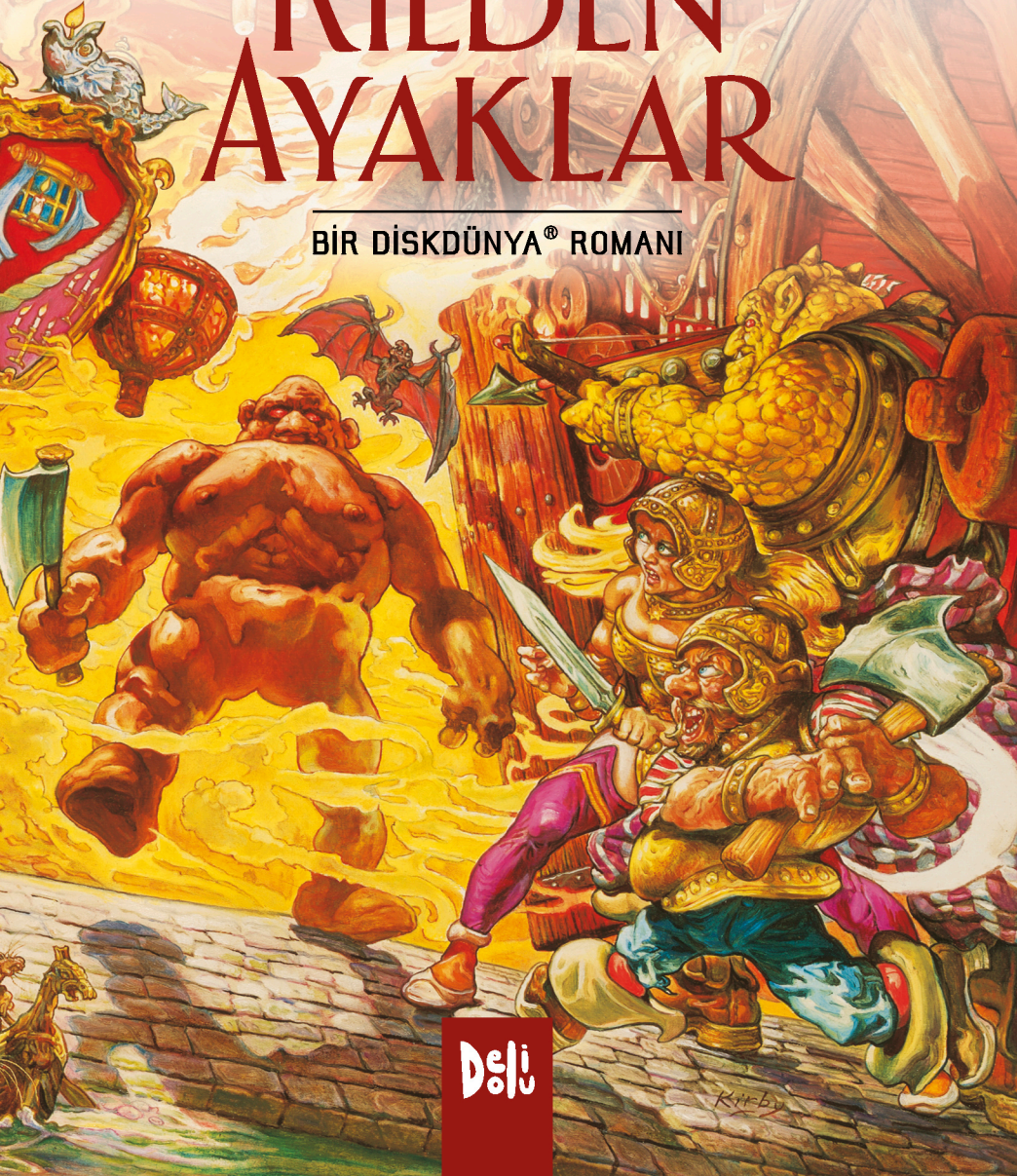

Terry Pratchett

KILDEN AYAKLAR

BİR DISKÜNYA® ROMANI

Delü

“Yapılması gerekeni yapanlar nadiren ödüllendirilir...”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar* ve *Cadının Elektrikli Süpürgesi* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhret ve devasa bir hayran kitlesi kazandı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kültür isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı. Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

KİLDEN AYAKLAR

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1996, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 1996 yılında, İngiltere’de *Feet of Clay* adı ile
Victor Gollancz Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile
anlaşılabilir olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-67-0
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

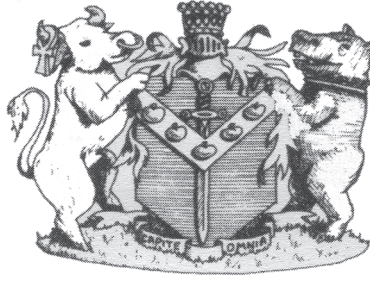
Terry Pratchett

KILDEN
AYAKLAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 19

De/i

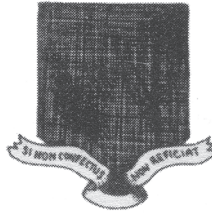
Ankh-Morpork, Hanımevladı Sokak'ta mukim
Kraliyet Arma Koleji'nin nazik izinleriyle basılmıştır.

EDWARD ST. JOHN DE NOBBES, ANKH KONTU

BAY GERHARDT YUMRUK
- KASAP -

VETINARI AİLESİ

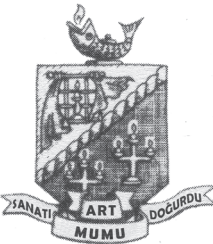
SÜİKASTÇILAR
LONCASI

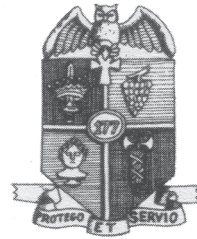
BAY RUDOLPH ÇANAK
- FIRINCI -

HIRSIZLAR
LONCASI

BAY ARTHUR CARRY
- MUMCU -

VİMES AİLESİ
- İPTAL EDİLDİ -

Ilık bir bahar gecesi idi. Biri yumruğuyla kapıyı öyle sert dövüyordu ki sonunda menteşeler büküldü.

Adam kapıyı açıp sokağa baktı. Ama nehirden yoğun bir sis tabakası yayılıyordu ve bulutlu da bir geceydi. Beyaz kadifenin ardını görmeye çalışmaktan farksızdı.

Fakat daha sonra düşündüğünde, orada, yola dökülen ışık halisinin hemen ötesinde bazı *şekiller* olduğunu hatırladı. Dikkatle onu izleyen bir sürü şekil... Çok soluk ışık benekleri de vardı sanki...

Tam önündeki şekli ise tanımamak imkânsızdı. Kocamandı, koyu kırmızıydı ve çocukların kilden yaptığı insan figürlerine benziyordu. Gözlerinin yerinde ise iki köz parçası vardı.

“Ee? Gecenin bu saatinde ne istiyorsun?”

Golem ona bir yazı levhası uzattı. Şunlar yazılmıştı:

GOLEM İSTEDİĞİNİ DUYDUK.

Elbette. Golemler konuşamazdı, değil mi?

“Hah... İstiyor muyum? *Evet*. Ama parasını ödeyebilir miyim?

Hayır. Biraz araştırdım. Bugünlerde çok pahalısınız.”

Golem levhadaki sözcükleri sildi ve yeniden yazdı:

SANA YÜZ DOLARA OLUR.

“İndirime mi girdiniz?”

HAYIR.

Golem sallanarak yana çekildi. Işık halesine bir başka şekil girdi.

Bu da bir golemdi, adam bunu görebiliyordu. Ama bu, zaman zaman karşınıza çıkan olağan kil yumrularına benzemiyordu. Yeni cilalanmış bir heykel gibi parlıyordu ve giysileri bile en ufak ayrıntısına kadar kusursuzdu. Bu golem, şehrin eski krallarının resimlerinden birini hatırlattı adama, pürkibir ve gösteriş saçan bir saç modeliyle... Aslında, kafasıyla bütünleşmiş gibi, küçük bir taç bile kondurulmuştu.

“Yüz dolar mı?” dedi adam kuşkuyla. “Sorunu ne? Kim satıyor?”

HİÇBİR SORUNU YOK. TÜM AYRINTILARIYLA KUSURSUZ. DOKSAN DOLAR.

“Sanki... biri bir an önce elden çıkarmak istiyormuş gibi...”

GOLEM ÇALIŞMALI. GOLEMİN SAHİBİ OLMALI.

“Evet, doğru. Ama insan türlü türlü hikâye duyuyor, kafayı kırıp çok fazla şey üretenler falan...”

KAFASI SAĞLAM. SEKSEN DOLAR.

“Bu... yepyeni görünüyor,” dedi adam, parıl parıl göğsü tıklatacak. “Ama bildiğim kadarıyla artık kimse golem yapmıyor. Fiyatlar da bu yüzden uçuştu zaten, değil mi? Küçük esnafın karşılamayaacağı kadar yüksek. Hem...” Durdu. “Baksana, birileri yine golem yapmaya mı başladı?”

SEKSEN DOLAR.

“Rahiplerin golem yapmayı seneler önce yasakladığını duymuştum? İnsanın başı çok büyük belaya girebilir.”

YETMİŞ DOLAR.

“Kim yapıyor?”

ALTMİŞ DOLAR.

“Albertson’a da satıyor mu? Ya da... ah, Spadger ve Williams’a? Bak, rekabet etmek zaten yeterince zor ve yeni bir fabrikaya yatırım yapacak para da yalnızca onlarda var ve...”

ELLİ DOLAR.

Adam golemın etrafında doladı. “Piyasayı haksızca düşürüyorlar. Sırf bu yüzden şirketimin yıkılıp gitmesine seyirci kalmak... Hiç hoş değil, demeye çalıştığım bu...”

KIRK DOLAR.

“Tamam, din dediğin şey iyi güzel, ama... eh, sen de haklısın. Peygamberler kârdan ne anlar? Peygamber sabrı diye bir şey var ama peygamber *kârı* diye bir şey yok, değil mi? Hmm...” Adam başını kaldırdı ve gölgelerin içinde dikilen yamru yumru goleme baktı. “Sen demin oraya... *otuz dolar* mı yazdın?”

EVET.

“Toptan alışveriş yapmayı her zaman sevmişimdir. Bir dakika bekle.” İçeri girdi ve bir avuç madeni parayla geri döndü. “Baksana, diğer piçlere de satacak mısın bunlardan?”

HAYIR.

“Güzel. Patronuna söyle, onunla iş yapmak büyük zevkti. İçeri gir bakalım, Bay Güteryüz...”

Beyaz renkli golem fabrikaya girdi. Adam iki yanına bakındı, golemın peşinden seyirtti ve kapıyı kapattı.

Dışarıda, karanlıkta, karanlıktan daha kara gölgeler hareket etti. Hafif bir tıslama duyuldu. Sonra kocaman, ağır şekiller sallana sallana uzaklaştı.

Ve kısa süre sonra, köşede umutla el açmış bir dilenci, kendini aniden otuz dolar daha zengin bularak şaşakaldı.*

* Sonuç olarak zil zurna sarhoş oldu, kaçırılıp bir gemiye bindirildi, gemi garip ve yabancı yörelere yelken açtı ve dilenci orada, fazla giysi giymeyen bir sürü genç hanımla tanıştı. Nihayetinde ise bir kaplana basarak öldü. Eh, iyilik dünyayı dolaşır derler...

Uzayda, ışıl ışıl bir fon üzerinde, Yıldız Kaplumbağası Büyük A'Tuin'in kabuğuna tünemiş dört dev filin sırtında Diskdünya, ağır ağır dönüyordu. Pistteki tüm diğer dansçıların aksi yönüne doğru vals yapan çiftler gibi, genel akışın tersine dönen hava sistemleri ve kıtalar, yavaşça geçip gidiyordu. Bir milyon ton coğrafya, gökyüzünde ağır ağır yuvarlanıyordu.

İnsanlar, coğrafya ve meteoroloji gibi Őeyleri küçümseme eğilimindedir her zaman. Hem de sadece birinin üzerinde durdukları ve diğeri tarafından sınırlı kılınan edildikleri için de değil; coğrafya ve meteoroloji, gerçek bilim dallarıymış gibi gelmez insanlara.* Oysa coğrafya, fiziğin iyice yavaşlatılmış ve üzerine birkaç da ağaç saplanmış hâlidir aslında. Meteoroloji ise heyecan verici Őıklıkta bir kaos ve karmaşa ile doludur. Ve yaz mevsimi mesela, sadece bir zaman zarfı değildir; aynı zamanda bir yerdir. Yaz, hareket edebilen bir varlıktır ve kışın güneye gitmekten hoşlanır...

Dolayısıyla, üzerine eğilmiş yörüngesindeki minik güneşiyle fırl fırl dönen Diskdünya'da bile, mevsimler her zaman hareket ederdi. Diskdünya'nın en büyük Őehirlerinden biri olan Ankh-Morpork'ta, yaz baharı kenara iteler, güz ise arkadan yazı dörterdi.

Coğrafi açıdan, Şehrin içinde fazla değişiklik yaşanmazdı; belki bir tek, bahar sonlarında, nehrin yüzeyindeki birikinti tabakası hoş bir zümüt yeşiline dönerdi. Baharın sisi yerini büyü mahallesinden ve simyacılardan atölyelerinden yükselen islerin ve dumanların karıştığı güz pusuna bırakırdı; öyle ki sis, kendine has yoğun, boğucu bir yaşam kazanmış gibi görünürdü.

Ve zaman, akıp geçerdi.

* Yani mesela, bir Őeye fazladan üç bacak verip sonra da onu havaya uçurmak için kullanabileceğiniz bilim dalları gibi hissettirmez.

Gece yarısıydı. Güz, pencere camlarına yaslanmıştı.

Dinî makaleler içeren nadir bir kitabın ikiye yırtılmış sayfalarından kan sızıyordu.

Buna hiç gerek yoktu, diye düşündü Peder Tubelcek.

Sonra aklına, kafasına vurulmuş olmasının da gereksizliği geldi. Fakat Peder Tubelcek bu tür şeyler için fazla endişelenmezdi. İnsanlar iyileşirdi, kitaplar değil.

Titrek ellerini uzatıp sayfaları toparlamaya çalıştı ama sonra yine çöktü.

Oda fırl fırl dönüyordu.

Kapı açıldı. Ağır adımlar, yeri gıc... daha doğrusu, *bir* adım ve bir de sürüklenme sesi, yeri gıcırdattı.

Adım. Sürüklenme. Adım. Sürüklenme.

Peder Tubelcek odaklanmaya çalıştı.

“Sen?” diye hırıldadı.

Sessiz bir baş sallamayla yanıtlandı.

“Kitapları... kaldır...”

Kitaplar, yaşlı rahip izlerken, bu işe hiç uygun olmayan parmaklarca alındı ve dikkatle üst üste yığıldı.

Yeni gelen, döküntülerin arasında bir tüykalem buldu, bir kâğıt parçasının üzerine dikkatle bir şeyler yazdı, sonra kâğıdı dürdü ve Peder Tubelcek'in dudaklarının arasına özenle yerleştirdi.

Ölmek üzere olan rahip gülümsemeye çalıştı.

“Hah... bizde öyle... olmuyor o iş,” diye mırıldandı, dudaklarının arasında son bir sigara gibi sallanan küçük kâğıt silindirisinin üstünden. “Biz... kendi... kendimizin... s...”

Diz çökmüş şekil bir süre onu izledi, sonra da büyük dikkatle eğilip rahibin gözlerini kapattı.

Ankh-Morpork Şehir Bekçilerinin kumandanı Sör Samuel Vimes, aynadaki yansımasına bakarak kaşlarını çattı ve tıraş olmaya başladı.

Ustura bir özgürlük kılıcıydı. Tıraş olmak bir isyandı.

Bugünlerde banyo küvetini bir başkası dolduruyordu onun yerine. (Hem de her gün! İnsanın derisi buna *nasıl* dayanabiliyor-du!?) Giysilerini bir başkası hazırlıyordu. (Hem de ne giysiler!) Yemeklerini de bir başkası pişiriyordu. (Ne yemekler, ne yemekler! Resmen kilo alıyordu, biliyordu!) Botlarını bile bir başkası cilalıyordu. (Hem de ne biçim fiyakalı botlar! Karton tabanlı o enkazlardan değil, parıl parıl hakiki deriden, ayağına tam oturan, gerçek botlar!) Yani hemen her şeyini onun yerine yapacak biri vardı. Ama bir erkek, en azından bazı işlerini kendi başına yapmıyordu ve o işlerden biri de tıraş olmaktı.

Leydi Sybil'in bundan pek hoşlanmadığını biliyordu. Leydi Sybil'in babası, hayatı boyunca bir kez bile kendi başına tıraş olmamıştı. Onu tıraş edecek adamları vardı. Ama Vimes, bu konuda bari itiraz edebilmişti. Yıllar boyu sokaklarda, hem de gecenin en karanlık saatlerinde dolaşıp durmuştu; dolayısıyla adamın birinin gelip de boynuna bıçak dayamasını hiç ama hiç istemiyordu. Yani... en azından, Leydi Sybil'e böyle söylemişti. Zira asıl sebep, *dile getirmediği* sebep, dünyanın “tıraş edenler” ve “tıraş edilenler” olarak ikiye ayrılması fikrinden nefret etmesiydi. Ya da “parlak botlar giyenler” ve “parlak botlardaki çamuru temizleyenler” olarak... Uşak Willikins'i ne zaman onun giysilerini katlarken görse, sırf insan vakarını kirletiyor diye adamın parlak poposuna bir tekme atmamak için kendini zor tutuyordu...

Ustura, akşamdan kalma sakalı üstünde sakın sakın oynadı.

Dün yine bir tür resmî yemek vardı. Gerçi... ne için olduğunu şimdi hatırlayamıyordu. Tüm hayatını bu tür şeylerle geçiriyordu

artık sanki. Küstah, kıkırdayan kadınlar ve tanrılar çene dağıtırken sıranın en arkasında kalmış olan, sürekli anıran genç adamlar... Ve her zamanki gibi Vimes, sis bürümüş şehirde geri dönerken kendi kendine kızmıştı.

Eve geldiğinde, mutfak kapısının altında ışık görmüş, konuşmalar ve kahkahalar duymuştu ve içeri girmişti. Willikins oradaydı. Kazanı yakıp temizleyen adam, bahçıvanbaşı ve kaşıkları temizleyip şömineleri yakan delikanlı da yanındaydı. Iskambil oynuyorlardı. Masada bira şişeleri vardı.

Vimes yanlarına bir sandalye çekmiş, birkaç espri patlatmış, hatta kendisine de kart istemişti. Adamlar, onu... hoşça karşılamıştı. Bir açıdan. Ama Vimes, oyun ilerledikçe, kendi etrafındaki evrenin yavaşça billurlaştığını fark etmişti. Camdan bir saatin içindeki dişliydi sanki. Hiç kahkaha atmıyorlardı, ona sürekli “efendim” diyorlardı ve durmadan boğazlarını temizliyorlardı. Her şey, çok... dikkatliydi.

Sonunda Vimes bir bahane mırıldanmış, mutfağı terk etmişti. Koridoru yarınladığında, kendisiyle ilgili bir yorum işittiğini sanmıştı, hatta ardından da... Ama hayır. Belki de sıradan bir gülüştü. Fakat... belki de *alaylı* bir gülüştü...

Ustura dikkatle burnunun etrafında dolaştı.

Hah... Oysa çok değil, daha iki sene önce, Willikins gibi bir adam onu ancak *mutfağa*, o da ancak *botlarını çıkarırsa* kabul ederdi. Hem de *istemeye istemeye*.

Eh, artık hayatın bu işte, Kumandan Sör Samuel Vimes. Züppele-re göre sonradan görme bir aynasız, geri kalan herkese göre ise bir züppe...

Aynadaki kendisine bakarak kaşlarını çattı yine.

Hayata çukurda başlamıştı, evet... Şimdiyse günde üç öğün yemek yiyen, kaliteli botlar giyen, geceleri sıcak yatakta yatan biriydi

ve konu buysa, bir karısı da vardı. Sevgili Sybil... Gerçi karısı bugünlerde sürekli *perdelerden* bahsediyordu ama Çavuş Colon bunun *herkesin karısının* başına gelen, tamamen normal, tamamen biyolojik bir olgu olduğunu söylemişti.

Aslında Vimes, o eski, ucuz botlarını daha çok seviyordu. Onları giydiğinde sokağı *okuyabiliyordu*, tabanları o kadar inceydi. Zifiri karanlık gecelerde bile, sırf parke taşlarının verdiği hisse bakarak Vimes şehrin neresinde olduğunu çıkarabiliyordu...

Ah, neyse...

Sam Vimes'in tıraş aynası, normal tıraş aynalarına göre biraz farklıydı: Hafifçe dışbükeydi ve bu yüzden, düz bir aynaya kıyasla daha geniş bir alanı yansıtıyordu. Pencerenin dışındaki barakaları ve bahçeyi de görüyordu.

Hmm... Tepesi seyrelmeye başlamıştı. Alnı da kesinlikle açılıyordu. Tarayacak daha az saç, yıkayacak daha fazla yüz. Ve...

Camda bir titreşme oldu.

Vimes kenara kayıp eğildi.

Ayna parçalandı.

Banyonun kırık penceresinin dışında ayak sesleri duyuldu, ama sonra bir çatırtı ve çığlık geldi.

Vimes doğruldu. Aynanın en büyük parçasını tıraş çanağından çıkardı ve duvara saplanmış siyah arbalet okuna yasladı.

Ona bakarak, tıraşını bitirdi.

Sonra, zili çalarak uşağı çağırdı. Willikins âdeta maddeleşti. “Efendim?”

Vimes usturayı yıkadı. “Oğlanı camcıya yollayiver.”

Uşağın bakışları önce pencereye, sonra da parçalanmış aynaya kaydı. “Peki efendim. Fatura yine Suikastçılar Loncası'na mı gidecek efendim?”

“Evet. Benden selam da söylesin. Çıkışken, Beş Yedi Meyda-

nı'ndaki dükkâna da uğrasın ve bana yeni bir tıraş aynası alsın. Oradaki cüce, ne istediğimi bilir.”

“Peki efendim. Hemen süpürge ve faraş getireyim efendim. Olayı hanımefendiye de bildireyim mi efendim?”

“Ah, hayır hayır... Onları *cesaretlendiriyormuşum*, benim suçummuş hep.”

“Peki efendim,” dedi Willikins.

Ve antimaddeleştii.

Vimes kurulandı ve alt kata, sabah odasına yollandı. Bir dolabı açtı ve Sybil'in düğün hediyesi olarak verdiği yeni arbaleti çıkardı. Sam Vimes, eski bekçi arbaletlerine alıştı; o arbaletlerin zor zamanlarda *geriye doğru* ateş etmek gibi pis bir alışkanlığı vardı. Fakat bu, Burleigh&Kolugüçlü marka, tam da onun kol ölçülerine göre yapılmış, yağlanmış cevizden kundağı bile olan özel bir arbaletti. Bundan daha iyisinin olmadığı söyleniyordu.

İnce bir puro seçti ve bahçeye çıktı.

Ejder evinden gürültüler geliyordu. Vimes içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Arbaleti de kapıya yasladı.

İnilti ve ciyaklamalar arttı. Kuluçka bölmelerinin kalın duvarlarının üzerinde küçük alev fişkirtuları yükseldi.

Vimes en yakındaki bölmeğe eğildi. Yumurtadan yeni çıkmış bir ejderi aldı, çenesinin altını gıdıkladı, ejder heyecanla alev fişkirtince da purosunu yaktı ve dumanın tadını çıkardı.

Sonra tavandan sarkan şekle doğru bir duman halkası üfledi ve sakince, “Günaydın,” dedi.

Şekil çılgınca kıvrandı. Hayranlık uyandırıcı bir kas kontrolüyle, düşerken ayağını bir kirişe takmayı başarmıştı ama kendini yukarı çekemiyordu. Düşmek elbette söz konusu bile değildi, zira tam altında, ateşler fişkirtarak heyecanla hoplayıp zıplayan bir düzine ejder yavrusu vardı.

Terry Pratchett

KILDEN AYAKLAR

Diskdünya, Ankh-Morpork, kalabalık mahalleler, kirli sokaklar; tepişen zenginlerin ayakları altında ezilen fakir ama gururlu insanlar... Ve sonbaharın son günlerinde şehrin üzerine çöken ağır sisin, bu kez hakiki bir sebebi var...

*Lord Vetinari gözlerini çok yavaşça kırdı.
"Ah, Sör Samuel," dedi, "ama kime güvenebilirsin ki?.."*

Kimseye. Hiç kimseye. Şehrin tartışmasız hükümdarı Havelock Vetinari, ani ve kaçınılmaz şekilde ölümle yüz yüze geliyor; zira biri ya da birileri, canını almak için bu kez *zehir* yolunu seçiyor. Elbette tüm gözler derhâl Kumandan Samuel Vimes ve ekibine kayıyor, çünkü onlar uzun zamandır, kanunu ellerinde sıkı sıkıya tutuyor...

Fakat bu kez işleri hepten zor, çünkü işin içinde onlarca numune, yüzlerce İpucu, binlerce soru işareti var..
Bir de *golemler*.

Diskdünya'nın on dokuzuncu kitabı *Kilden Ayaklar*, baştan sona macera, kovalamaca, gizem ve elbette mizah dolu; o pek zeki, çokbilmiş ünlü dedektifin serüvenlerine biraz selam biraz hiciv ekleyen, kusursuz bir "katil kim" romanı.

📖 DiskDunyaTurkiye 🐦 diskdunya_tr 📷 diskdunya

Delidolu

delidolu.com.tr
📖 🐦 📷 delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-67-0

9 786052 349670